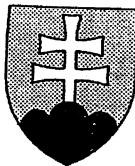

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovíčova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
21 -08- 2009	
Predajca číslo:	Z 14
Prihľadávanie:	Výdavajec
Číslo súťaže:	R

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 21.8.2009

Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 9.9.2009 /Kezanič/

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, zastúpená: Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Radvanská č. 29, Bratislava, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Kolárska č. 6, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/8/2009 zo dňa 24.02.2009, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/8/2009 zo dňa 24.02.2009 **zruší** podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec **vrácia** odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa **j e p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania **290,04 €** do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľky Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Radvanská č. 29, Bratislava.

Odôvodnenie

Odporkyňa vydala dňa 18.03.2008 rozhodnutie č. RP/10/2008, ktorým navrhovateľke uložila za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších

predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) tým, že dňa 06.09.2007 odvysielala v rámci programu Noviny príspevok „Nehoda opitného vodiča“, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti a základného práva v ňom zobrazenej osoby, za čo jej bola uložená podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankcia – pokuta vo výške 100 000 Sk určená podľa § 67 ods. 5 písm. e/ citovaného zákona.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka dôvodiac tým, že správny orgán na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a k nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom, na základe ktorých vydal nezákonné a vecne nesprávne rozhodnutie. Vysielačke sa nezákonným postupom správneho orgánu odňala možnosť vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia, čo malo za následok nezákonné rozhodnutie spôsobené procesným pochybením správneho orgánu.

O opravnom prostriedku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č.k. 3Sž 40/2008-38 zo dňa 18.09.2008 tak, že zrušil rozhodnutie odporkyne č. RP/10/2008 zo dňa 18.03.2008 podľa § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie uvádzajúc, že z obsahu administratívneho spisu zistil, že v čase odvysielania príspevku a jeho zhotovenia nemal autor príspevku žiadne relevantné dôkazy, ktorými by mohol preukázať hodnovernosť svojich tvrdení ako aj expresívneho hodnotenia stavu vodiča po nehode, predovšetkým, že *vodič, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, bol opitý na mol, keďže, ako bolo uvedené v samotnom príspevku, vodič sa nepodrobil dychovej ani krvnej skúške.*

Zhodnotenie reality redaktorom je pri tvorbe príspevku nevyhnutné, ale podľa názoru senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, hodnotiace komentáre a použitie expresívnych výrazov pri hodnotení stavu vodiča po dopravnej nehode, ako aj samotného stupňa opitosti, považoval senát spolu s odvysielaním detailných záberov na tvár vodiča, za zásah do ľudskej dôstojnosti vodiča. Pokial’ autor príspevku použil hodnotiace komentáre o opitosti vodiča bez relevantných podkladov a vyjadrení, bolo v tomto prípade nevyhnutné, aby vodič v obrazových záberoch neboli detailne nasnímaný, resp. aby detailný záber na jeho tvár bol vyrastrovaný. Napriek tomu, že v príspevku nebolo uvedené meno vodiča, bolo možné aj uvedeným spôsobom vodiča identifikovať.

Súd dospel k záveru, že je potrebné zrušiť rozhodnutie odporkyne, kedže zákon č. 576/2004 Z.z. neobsahuje takú právnu úpravu, ktorá by regulovala povinnosti vysielateľa na úseku ochrany zdravotnej starostlivosti a údajov o zdraví osôb, ktorých sa verejná informácia bezprostredne týka. Údaje týkajúce sa zdravia sú považované za osobitnú kategóriu osobných údajov, ktorých spracovanie, a teda aj verejňovanie je zakázané, okrem prípadov, ak je ich spracovanie nevyhnutné pre potreby informovania verejnosti masovokomunikačnými prostriedkami. Odvysielanie informácie o tom, že u vodiča našli preukaz alkoholika, nebola v tomto prípade informáciou nevyhnutnou.

Po doručení rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Sž 40/2008-38 odporkyni vydala dňa 24.02.2009 Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutie č. RP/8/2009, ktorým za porušenie povinnosti upravenej v § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 06.09.2007 o cca 19.30. hod. odvysielala navrhovateľka v rámci programu *Noviny* príspevok *Nehoda opitého vodiča*, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti a základného práva v ňom zobrazenej osoby, za čo jej Rada uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 5 písm. e/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 3 319,39 €.

Proti predmetnému rozhodnutiu odporkyne sa odvolala včas navrhovateľka namiestajúc, že

- rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci,
- rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov,
- v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku uviedla, že za vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, považuje skutočnosť, že Rada rozhodla vo veci po uplynutí subjektívnej aj objektívnej lehoty určenej v zákone o vysielaní pre rozhodnutie o veci porušenia zákona. Poukázala na ust. § 64 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 64 ods. 6 citovaného zákona a uviedla, že rade bola doručená dňa 14.09.2007 stážnosť, na podklade ktorej rada začala konať vo veci a aj rozhodla, pričom rozhodnutie č. RP/10/2008 bolo vydané dňa 18.03.2008, t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá v tomto prípade uplynula už dňa 14.03.2008.

Zároveň uviedla, že v tomto prípade bolo rozhodnutie vydané aj po uplynutí objektívnej lehoty na rozhodnutie vo veci, ktorá podľa navrhovateľky začala plynúť dňa 06.09.2007 a uplynula dňa 06.09.2008.

Vysielateľke sa nezákonným postupom správneho orgánu odňala možnosť vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia, čo malo za následok nezákonné rozhodnutie spôsobené procesným pochybením správneho orgánu; správny orgán neumožnil navrhovateľke uplatniť všetky jej procesné práva v správnom konaní. Navrhovateľka poukázala na ust. § 3 ods. 2, § 3 ods. 3, § 3 ods. 4, § 33 ods. 2 a § 46 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Uviedla, že v správnom konaní platí zásada úzkej súčinnosti, ktorá sa uplatňuje v priebehu celého správneho konania, je preto nevyhnutné, aby správny orgán poskytol účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, čo považuje za procesnú nevyhnutnosť v konaní pred Radou. Ide o právo vysielateľa byť oboznámený s podkladom, na základe ktorého rada rozhoduje. Správny orgán svojim postupom nesmie pozbaviť účastníka konania jeho zákonného práva, v tomto prípade vysielateľovi nebola poskytnutá žiadna možnosť oboznámiť sa s podkladmi, na základe ktorých dospela Rada k svojmu rozhodnutiu.

Navrhovateľka zdôraznila, že od vysielania príspevku do rozhodnutia Rady o začatí správneho konania uplynula 30-dňová zákonná lehota, počas ktorej je vysielateľ povinný archivovať záznamy z vysielania. Navrhovateľka nedisponovala v čase doručenia oznámenia o začatí správneho konania záznam vysielania, ktorý je predmetom tohto správneho konania. Z tohto dôvodu je navrhovateľka názoru, že nie je možné sa uspokojiť s prepisom príspevku zhosteným Radou, ktorý okrem iného obsahuje aj rôzne subjektívne vyjadrenia pracovníka Rady, ktoré sú podľa názoru navrhovateľky schopné ovplyvniť rozhodovanie členov Rady v neprospech vysielateľa. Z uvedených dôvodov je navrhovateľka názoru, že Rada postupovala v rozpore so zákonom, keď pri opäťovnom prerokovaní skutku neumožnila vysielateľovi vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie v súlade s § 33 ods.2 Správneho poriadku, čo považuje za odopretie možnosti konať účastníkovi konania pred správnym orgánom a takýto postup a rozhodnutie potom nespĺňa podľa § 46 správneho poriadku.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku ďalej uviedla, že rozhodnutie správneho orgánu považuje za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, rovnako podľa jej názoru vychádzalo napadnuté rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci. K týmto

záverom vysielačka dospela, na tom podklade, že v samotnej reportáži bola prezentovaná pravdivá správa o skutkovom priebehu nasledujúcom po udalosti, ktorou bola havária auta. Rada v konaní nespochybnila pravdivosť skutku a ani prezentované skutočnosti, nespochybnila bežnú skúsenosť človeka, ktorá dala redaktorovi za pravdu, že v čase nehody sa vodič nachádzal v stave opitosti. Na jednej strane Rada tvrdí, že vysielač mohol pre účely spravodajstva vyhotoviť a následne použiť obrazový materiál z miesta nehody, na ktorom boli zábery na vodiča, a teda takýmto zobrazením by nemalo dôjsť k zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv zobrazenej osoby, pričom Rada na druhej strane tvrdí, že informácia o spôsobenej dopravnej nehode vodičom pod vplyvom alkoholu v spojení s informáciou, že polícia našla u vodiča preukaz alkoholika, nadobudla takú difamujúcu povahu, že sa ňou zasiahlo do ľudskej dôstojnosti zobrazenej osoby. Rada neuvádza z hľadiska možnosti zásahu do ľudskej dôstojnosti konkrétnie, v čom vidí kvalitatívny rozdiel medzi informáciou, že dopravnú nehodu spôsobil opitý vodič a informáciou, že dopravnú nehodu spôsobil opitý vodič liečiaci sa z alkoholizmu. Práve zdôvodnenie tohto záveru Rady je nevyhnutné, pretože sama tvrdí, že keby sa vysielač obmedzil len na informácie o spôsobení dopravnej nehody opitým vodičom, k zásahu do ľudskej dôstojnosti vodiča by nedošlo.

Rada v napadnutom rozhodnutí posudzuje údajné porušenie povinností vysielača aj podľa zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z.z.“). Právnymi inštitútmi a pomocou pojmov vymedzených v zákone č. 428/2002 Z.z. zdôvodňuje porušenie povinností vysielača, a to napriek tomu, že vysielač ako subjekt práv a povinností je vylúčený z pôsobnosti zákona č. 428/2002 Z.z., podobne ako to bolo v prípade zákona č. 576/2004 Z.z. Zákon č. 428/2002 Z.z. neupravuje povinnosti vysielačov, ale povinnosti Úradu na ochranu osobných údajov, resp. iných orgánov, ktoré zo zákona majú právo oboznamovať sa s osobnými údajmi fyzických osôb a spracovávať ich.

Odvolateľka ďalej uviedla, že správny orgán vo výroku svojho rozhodnutia nedostatočne určil skutok, ktorým malo dôjsť k porušeniu právnej povinnosti podľa zákona č.308/2000 Z.z. Z tohto dôvodu považuje výrok rozhodnutia za neurčitý a aj nepreskúmateľný.

Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/8/2009 zo dňa 24.02.2009 a priznal navrhovateľke náhradu trov konania.

K podanému opravnému prostriedku sa písomne vyjadrila odporkyňa dňa 27.05.2009 uvádzajúc, že v tomto prípade boli podané dve sťažnosti č. 1135/98-2006 a 1164/102-2006, pričom je názor, že odporkyni začína plynúť subjektívna lehota podľa § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z. až okamihom vypracovania monitorovacej správy bez ohľadu na to, či bola vypracovaná na základe sťažnosti, resp. iného podnetu, alebo na základe vlastnej monitorovacej činnosti Rady. V danom prípade bola monitorovacia správa vypracovaná dňa 19.11.2007, pričom odporkyňa rozhodla o uložení sankcie dňa 18.03.2008, t.j. v rámci subjektívnej šesťmesačnej lehoty.

K argumentácii navrhovateľky týkajúcej sa plynutia objektívnej lehoty na uloženie sankcie, odporkyňa uviedla, že uvedenú argumentáciu považuje za účelovú, pretože odporkyňa je povinná rozhodnúť o uložení sankcie v subjektívnej šesťmesačnej lehote, pričom najneskôr môže o uložení sankcie rozhodnúť do jedného roka od porušenia povinnosti. V prípade, ak odporkyňa rozhodne o uložení sankcie počas plynutia týchto lehot a v prípade, ak by na základe podaného opravného prostriedku Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na nové konanie, začína plynúť nová osobitná subjektívna lehota stanovená podľa § 64 ods. 6 zák.č. 308/2000 Z.z., pričom s prihliadnutím na systematické zaradenie uvedených noriem v zákone, možno dospiet' k záveru, že objektívna lehota sa v tomto prípade už neuplatňuje a lehota na rozhodnutie o uložení sankcie je tak vymedzená iba jedným časovým úsekom - v dĺžke troch mesiacov a začína plynúť okamihom doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odporkyni.

Rada nesúhlasí s tvrdením vysielateľa, že mu nebola poskytnutá žiadna možnosť oboznámiť sa s podkladmi, na základe ktorých dospela Rada k svojmu rozhodnutiu, a s ktorými sa oboznámila pred svojim rozhodnutím dňa 24.02.2009 tak, ako je to uvedené v napadnutom rozhodnutí na strane 2. V tomto prípade bolo účastníkovi konania dňa 11.12.2007 doručené oznamenie o začatí predmetného správneho konania č. 461-PgO/O-5334/2007, ktoré sa začalo z dôvodu možného porušenia § 19 ods. 1, § 16 písm. b/ zák.č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s odvysielaním predmetného príspevku. V oznamení bolo uvedené, že mohlo dôjsť k zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných (§ 19 ods. 1), k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti (§ 16 písm. b/). Podľa odporkyne je dôvodné predpokladať, že navrhovateľke muselo byť zrejmé, v čom spočíva možné porušenie zákona. Tento záver podporuje aj skutočnosť, že navrhovateľka na základe výzvy odporkyne obsiahnutej v oznamení, zaslala k predmetu správneho konania dňa 15.02.2008 stanovisko, ktoré bolo vo vzťahu ku

skutkovým okolnostiam v predmetnej veci relevantné a z obsahu ktorého je jednoznačne nevyvratiteľné, že navrhovateľka audiovizuálnym záznamom disponovala a vyjadrovala sa k jednotlivým jeho zložkám, k zvukovej ako aj obrazovej.

Ďalšou z procesných možností navrhovateľky bolo v súlade s § 21 Správneho poriadku požiadať o ústne pojednávanie v danej veci, čo navrhovateľka urobila a dňa 18.03.2008 sa zúčastnila na ústnom pojednávaní. Navrhovateľka mala zároveň podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku ako účastníčka konania právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpis, odpisy a dostať kópie spisov alebo dostať informáciu zo spisov iným spôsobom, na čo bola odporkyňou výslovne poučená. Navrhovateľka aj uvedené procesné právo využila a dňa 28.02.2008 požiadala o zaslanie materiálu k správnemu konaniu č. 461-PgO/O-5334/2007. Požadované podklady boli navrhovateľke zasланé dňa 28.02.2008. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľka svoje procesné práva využila v rozsahu, v akom sama uznala za vhodné a potrebné, v žiadnom štádiu správneho konania č. 461-PgO/O-5334/2007 nespochybnila procesný postup odporkyne a z toho dôvodu považuje odporkyňa hore uvedené tvrdenia navrhovateľky za špekulatívne. Ako vyplýva z ustanovení zákona, rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. bola navrhovateľka povinná navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnemu konaniu dôkazy, ktoré sú jej známe. Tak ako je uvedené vyššie, navrhovateľka bola vyzvaná odporkyňou v oznámení, aby zaslala svoje stanovisko a navrhla dôkazy, tzn. odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a dala navrhovateľke možnosť, aby sa pred vydaním meritórneho rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľka svoje vyjadrenie k správnemu konaniu zaslala, je nutné odmietnuť tvrdenie navrhovateľky, že jej odporkyňa svojím postupom odoprela možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia.

Tvrdenie navrhovateľky, že v čase začatia správneho konania už nedisponovala záznamom vysielania, je nedôveryhodné, nakoľko v prípade, ak by navrhovateľka počas správneho konania nedisponovala záznamom vysielania, s určitosťou by nemohla zaujať k predmetu správneho konania relevantné stanovisko, v ktorom poukazuje na konkrétné skutkové okolnosti.

Na základe vyššie uvedeného má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej má za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona

č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP, rozhodnutie odporkyne č. RP/8/2009 zo dňa 24.02.2009 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie podľa § 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. a § 250l ods. 1 OSP preskúmal opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporkyne ako aj konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a podľa § 250q ods. 2 OSP rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

Súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 461-PgO/O-5334/2007, s obsahom pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu sp.zn. 3Sž40/2008, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov založených v súdnom spise, vo veci nariadił pojednávanie, na ktorom vypočul právnych zástupcov účastníkov konania a na podklade uvedeného zistil tieto skutočnosti:

V administratívnom spise sa nachádza prepis príspevku *Nehoda opitného vodiča*, rovnako aj správa o šetrení stážnosti č. 4007/159-2007, z obsahu ktorej súd zistil, že predmetom stážnosti, ktorá bola doručená Rade dňa 14.09.2007 pod č. 4007/159-2007, bolo vysielanie televízie JOJ, konkrétnie spravodajský príspevok *Nehoda opitného vodiča*, ktorý bol odvysielaný v rámci programu *Noviny* dňa 06.09.2007 o cca 19:30 hod. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že v tomto prípade správne konanie začalo doručením oznámenia o začatí správneho konania navrhovateľke dňa 17.12.2007. Prvé rozhodnutie odporkyne vo veci č. RP/10/2008 bolo vydané dňa 18.03.2008.

Podľa § 64 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. (v znení účinnom ku dňu 06.09.2007, ďalej len zákon č.308/2000Z.z.) za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,

- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z. *Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa ods. 1 dozvedela*, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že Rada ako právnická osoba sa o porušení zákona dozvedela v deň, kedy jej bola doručená sťažnosť na odvysielaný príspevok, t.j. dňa 14.09.2007. Doručenie sťažnosti je totiž potrebné považovať za jednu z možností získania vedomostí o porušovaní povinností vysielačom a je potom iba vecou organizácie činnosti odporkyne a jej kancelárie, kedy preverí dôvodnosť sťažnosti a spracované zistenie predloží Rade na prerokovanie.

Na základe uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že odporkyňa rozhodnutím č. RP/10/2008 zo dňa 18.3.2008 porušila ustanovenie § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že v danom prípade rozhodla o uložení sankcie po uplynutí šestmesačnej subjektívnej lehoty, ktorá uplynula dňa 14.03.2008 (piatok), pretože sa o porušení povinnosti navrhovateľkou dozvedela najneskôr dňa 14.09.2007.

S poukazom na uvedené senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že je potrebné preskúmavané rozhodnutie odporkyne č. RP/8/2009 zo dňa 24.02.2009 zrušiť podľa § 250l ods.2 OSP v spojení s § 250j ods.2 písm. e/ OSP, pretože už rozhodnutie RP/10/2008 zo dňa 18.03.2008 bolo vydané po uplynutí subjektívnej šestmesačnej lehoty, čo znamená, že v tomto prípade zaniklo Rade právo sankcionovať vysielačku márnym uplynutím šestmesačnej subjektívnej lehoty. Na uvedenú skutočnosť nemá vplyv ani to, že odporkyňa rozhodnutie č. RP/8/2009 zo dňa 24.02.2009 vydala v lehote podľa § 64 ods. 6 zák.č. 308/2000 Z.z., t.j. v lehote troch mesiacov od doručenia zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 3Sž/40/2008 zo dňa 18.09.2008, keďže v tomto prípade uplynula subjektívna lehota na sankcionovanie za správny delikt (§ 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.). Súd túto skutočnosť považuje za takú vadu konania, ktorá má vplyv na zákonosť rozhodnutia odporkyne č. RP/8/2009 zo dňa 24.02.2009, a preto na ňu musel prihliadnuť. Keďže ju navrhovateľka namietla prvýkrát až v opravnom prostriedku podanom v tomto konaní, v konaní

vedenom pod spisovou značkou 3Sž/40/2008 ju nenamietala, súd musel preskúmať zákonnosť postupu odporkyne v celom správnom konaní.

Podľa § 250l ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

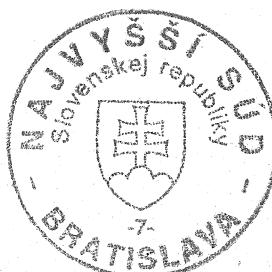
Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlate nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250r OSP ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvej OSP tak, že navrhovateľke, ktorá mala v konaní úspech, priznal náhradu troy konania, ktoré tvoria tropy právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 20.04.2009, opravný prostriedok zo dňa 21.04.2009 a pojednávanie súdu dňa 30.06.2009 (§ 14 ods. 1 písm. a/, c/, d/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len vyhláška) vo výške podľa § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky 2x 53,49 € (za úkony zrealizované do 31.05.2009) a 1x115,90 € podľa § 11 ods. 3 citovanej vyhlášky v znení od 01.06.2009 a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky 3x 6,95 € = 20,85 €. Troye právneho zastúpenia sú celkom 2 x 53,49 € + 115,90 € + 20,85 € = 243,73 € + 19% DPH = **290,04 €**.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2009

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková *Koláriková*